

Виступ Владики Гліба Лончини підчас 65 РЗЗЗ СУБ

Хвальна Президіє, Світлі Збори!

Дуже дякую за запрошення до участі у цих ваших Загальних Зборах. Дуже щиро вітаю вас від католицького Екзархату у Великій Британії, членами якого багато з вас є, і побажати вам, щоб ви на цих Зборах окреслили свої плани для добра нашого тутешнього народу.

Коли я перечитував ваш звіт з діяльності, на останній сторінці я зауважив ваше ствердження, яке вказує, що хоча часи змінилися і багато змінилося за останні десятиріччя, фундаментальні ідеї залишилися незмінними: що ми хочемо бачити Україну вільною, міцною і незалежною державою. Я думаю, що всі поділяють такий сентимент. Це навіть не підлягає якійсь дискусії – це душевне бажання нас усіх.

Проте ми мусимо бути свідомі того, що ми з нашого терену, властиво, мало можемо допомогти Україні. Річ ясна, що ми можемо впливати і вживати наші тутешні засоби, щоб повідомляти про події в Україні чи допомагати Посольству бути представниками тут. Так, це все правильно. Однак нашим основним завданням - це дбати про Україну тут, тобто дбати про український народ (який приїхав сюди або народився на цих теренах).

Ми всі знаємо, які були тут прикрі часи в останній чверть 20 століття у відносинах між Церквою і громадою. Тепер не є форум для того, щоб ті речі дискутувати. Але ті болі ще десь сидять. Вони ще є в нашій пам'яті...

Очевидно, були помилки з усіх сторін. Були помилки з боку проводу Церкви і були помилки з боку громади. Але воно вже минуло. Богу дякувати, сьогодні ситуація є іншою і я думаю, що ми знаходимо абсолютно велику співпрацю одні з одними – між Церквою і громадою. Це нам тільки треба тепер постійно посилювати.

Так я хочу ще звернути тут увагу на одну велику трудність і велику шкоду з тих років: ми втратили молодь! Очевидно, що скорше чи пізніше це є долею кожної еміграції. Хочемо чи не хочемо – асиміляція всюди станеться. Але є факт, що коли одні з одними в нас не годилися і сварилися - молодь встала і пішла.

І нам тепер треба щось зробити. Ми не можемо тільки з тим погодитись, що мовляв, ось це сталося і маємо те, що маємо і що немає іншої ради... Мені здається, що нам потрібно спільно подумати, бо це є наша спільна журба - Церкви і громади, громадських організацій, якого б вони не були напрямку. Це наша спільна журба, щоб пригорнути нашу молодь назад до української громади. Ясно, що вона є британською... Проте, це дуже важливим, щоб вона знала своє коріння й щоб не стидалась свого, чи походження своїх дідів чи батьків, які приїхали з України... Її потрібно плекати українську культуру...

Очевидно, що є проблема з мовою. Але і тут треба ставитися до такого питання реалістично. Якщо хтось не розуміє української мови, ми не повинні їх відхиляти. Треба нам усім вміти спілкуватися з тими, які вже не говорять українською мовою. Це завданням нас усіх - пригортати всіх з українським корінням, не дивлячись на те, чи він говорить, чи не говорить українською мовою.

Нам треба спільно пожуритися, попланувати і попрацювати, щоб їх об'єднати, щоб ми забезпечили нашу майбутність. Цього я вам від щирого серця бажаю.

Слава Ісусу Христу!